

SILVIN SARDENKO :

DARITEV MOJEGA ŽIVLJENJA.

INTROITUS.

Morebiti vse bi lepše bilo,
ko bi v hramu okna si zagrnil
in srce bi Tebi govorilo ...
Ti bi videl — pa bi mi povrnil
za molitev blaženo plačilo.

A sedaj me boš drugače sodil,
ko nemirni čolnič čuvstev svojih
na očitno morje sem zavodil ...
Morebiti v teh bom novih bojih
blagoslov iz duše Tvoj prepodil.

A molčati vendar nisem hotel.
Videl sem, da mnogi se ljudje
v srcih svojih stresejo nevernih,
kadar Tvoje čujejo ime.

In povzdignil Tvojemu imenu
rad bi hvalo v neizmerni krog:
Naj neverna srca trepetajo,
naj spoznajo, da si Strašni Bog!

KYRIE.

S trohljivim prahom odeta
in z vlakenci stoternimi
na pusto grudo pripeta
po Tebi duša hrepeni.

Kdaj zadnje vlakence poči?
Kdaj oddrobi se prah poslednji?
Kdaj duh v ljubezni se vroči
s Teboj zedini, moj Vsevedni?

Jaz čakam svoje ločitve ...
tecite dnevi mi v zaton!
Jaz upam Tvoje združitve ...
O, Kyrie eleison!

GLORIA.

Tebe hvali stvarstvo celo,
Tebi sveti zvezd krdelo,
Tebi glasni dan oznanja,
Tiha noč o Tebi sanja.

Tvoja vera zemljo zaljša
kakor cvetje vrh drevesa;
upanje so tvoje vice
in ljubezen so nebesa;
a pravica — Tvoj pekel.

Vedno prapor višje plava,
ko ga veter obletava;
in zaman je vsako delo,
ki bi Tebi slavo vzelo.

Prerok Balaam med svetom
mnogokje se spet pojavlja:
Ko proklinja Tvojo slavo,
nehote jo blagoslavlja —
Ti si Solnce — mi smo prah!

CREDO.

Da so meni brza krila,
dvignil bi se na višine,
skril bi se med rajске trume,
kakor orel med pečine.

Ali dasi nisem ptica,
v lahnih mislih višje plavam,
kakor ptica najhitrejša
ne približa se višinam.

Kamor zvezde svit najvišje
vekoma ne more zreti;
gori misel moja vstaja
in prihaja v Sion sveti.

Tam nebo se novo vzpenja,
tja oblak se ne prikrade,
čas ne menja se nikoli,
tam so ure večnomlade.

Gori vera se razvije
v jasno božje razodetje,
kakor v zorni se pomladi
brst razklije v nežno cvetje . . .

OFFERTORIUM.

Postavil Tebi sem oltar;
neštete misli lepe,
neštete želje vroče
na njem so bile žgavni dar.

Sedaj sem ves osirotel:
Za mano moja zlata
nepovračljiva leta,
okoli mene sam pepel.

A niti ene solze ne
po njih ne bom potočil;
vse Tebi bom poklonil,
pri Tebi spet bom našel vse.

Naj duhu Tvojemu živi
prihodnjost moja temna,
sedanjost moja tiha
in nepozabnost mladih dni.

Naj še tako nebeški vonj
ob mojih potih diha,
na cvetu tisočernem
ne bom se sklonil ponj.

Z rokami več odprtimi
ne bom lovil veselja,
in dom iskal in brate
med srci bom potrtimi . . .

SANCTUS.

Kak so lepi Tvoji cveti,
polni nežne so miline;
da celó se čista rosa,
ko izgine,
še pozna na njih.

Kak nebo je Tvoje čisto
kakor biser rajske krone;
da celo se solnčni žarek,
ko zatone,
še pozna na njem.

Kak so sveti Tvoji hrami,
da še gost, ki s srcem vnetim
molil Tvoje je božanstvo,
z licem svetim
iz svetišča gre.

Ali to so same sence! . . .
Ti pa cvet si najkrasnejši,
najčistejši Ti si biser
Najsvetejši
Ti si Duh!

BENEDICTUS.

Blagoslovljen,
kogar Ti s tančico
milosti ogrneš;
komur solzo
z mračnih lic otrneš.
A zavržen,
kadar Ti obličja
več mu ne obrneš!

In srce je
zapuščena njiva,
ki je jutro
z roso ne zaliva;
ki ji solnce
topli dih zakriva.

Pridi rosa,
pridi rajska mana!
Tebe kliče
duša moja vdana:
Blagoslovljen!
Tisočkrat hozana!

AGNUS DEL.

Ko včasih belo jagnje zrem,
prijetna misel me prevzame,
in roke se od sebe same
k objemu dvigajo po njem.

A kadar vidim stopati
nedolžno jagnje na morišče,
bolestna misel me obišče
in hoče mi oropati

vso radost skrito dnu srca.
Na judovske se spomnim dvore,
Kalvarije se spomnim gore
in Tebe milega Boga.

In v duši sklep mi zazori:
da jagnjetu bi šel nasproti
in prosil zanje v smrtni poti
pustite jagnje! — naj živi! —

COMMUNIO.

Kar je srečnih hiš po vasi,
moja srečna je najbolj;
ko stoji od cerkve daleč
komaj metrov pet in pol.

In med okni sta med vsemi
najsvetlejši moji dve,
ko v cerkvena jasna okna
gledata od dne do dne.

In tihotno in skrivnostno
večne luči lahni svit
kakor zlata božja misel
pride k meni prenočit.

Ko ga zrem in občudujem,
kak je ljubek, čist in zal,
mislim, da si Ti duhovno
dušo mojo obiskal.

ITE, MISSA EST...

Daritev v solzi nevsahneli
vsi dnevi naši so po vrsti;
od vzdihava prvega v zibeli
in do pokoja v črni krsti.

Kadilo njeno vedno plava
nakvišku z novimi močmi:
ponoči sen ga razpihava,
podnevi boj ga poživi.

In marsikdo od te daritve
že v prvih bojih se odstranja,
ko zvonec komaj za molitve
pri darovanju mu pozvanja.

Ne daj, Gospod, da jaz odstopil
in prazne misli šel bi plest...
da smrtni dan me bo pokropil
in klical: Ite, missa est!...

